

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/14/2025
Identifikačné číslo spisu: 1712208387
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1712208387.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ U. B., rod. O., narodená XX. W. XXXX, zomretá XX. W. XXXX, naposledy bytom Z. B. XX, 2/ Q. O., narodený XX. E. XXXX, W., W. XX, zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 31, IČO: 47254203, 3/ X. O., narodený XX. U. XXXX, zomretý XX. W. XXXX, naposledy bytom Z. B. XX, 4/ J. O., nar. XX. K. XXXX, O., Ľ. E. 7, 5/ J. Q., narodený XX. P. XXXX, W., B. XXXX/XX, zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 31, IČO: 47254203, 6/ I. Q., narodený XX. E. XXXX, W., Z. XXXX/XX, 7/ Q. V., rod. Q., narodená XX. Q. XXXX, W., U. W. XXXX/XX, 8/ X. Q., narodený XX. W. XXXX, S. pri P. XXX, zastúpený FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 31, IČO: 47254203, 9/ Q. Q., rod. Q., narodená XX. K. XXXX, S. pri P. XX proti žalovaným: 1/ U. W., narodený XX. X. XXXX, Z. B. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 2/ A. W., narodená XX. X. XXXX, Z. B. XXX, 3/ X. W., narodený XX. Q. XXXX, Z. B. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 4/ J. S., narodený XX. X. XXXX, Z. B. XX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 5/ B. W., narodený XX. U. XXXX, Z. B. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 6/ Q. W., narodená XX. Q. XXXX, Z. B. XXX, 7/ V. O., narodený XX. X. XXXX, S. pri P. XX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 8/ O. Q., rod. W., narodená XX. R. XXXX, Z. B. XXX, 9/ J. W., narodený XX. X. XXXX, Z. B. XXX, 10/ X. W., narodený XX. X. XXXX, Z. B. XXX, zastúpený GARANT PARTNER legal s.r.o., Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 36856380, 11/ X. W., narodený XX. X. XXXX, Z. O., G. XXX/XX, 12/ A. W., rod. W., narodená XX. E. XXXX, Q. XXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a určenie, že vec patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/83/2012, o dovolaní žalovaných 1/, 3/, 4/, 5/, 7/, 10/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 9Co/1/2023, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní p o k r a č u j e ako s právnu nástupkyňou žalobkyne 1/ okrem žalobcov 4/, 2/, 9/, 8/, 5/, 6/ a 7/ s F. V., rod. O., narodenou XX. X. XXXX, bytom G. XXX/X, W..

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 9Co/1/2023 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. januára 2022 č. k. 10C/83/2012-422 určil, že žalobkyňa 1/ U. B. je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. (výrok I.), žalobca 2/ Q. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. (výrok II), žalobca 3/ X. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/10 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. (výrok III.), žalobca 4/ J. O. je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/10 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. (výrok IV), spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. patrí do dedičstva po D. Q., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, zomrelej dňa XX. XX. XXXX, naposledy bytom S. pri P. XX (výrok V.), spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/5 vzhľadom k celku na pozemku parcely registra "E" parc.č. XXX/X o výmere 18860 m², orná pôda, zapísanom na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre katastrálne územie Z. B., obec Z. B., okres W. patrí do dedičstva po Q. Q., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, zomrelej dňa XX. XX. XXXX, naposledy bytom U. W. XXXX/XX, W. (výrok VI.), žalobu voči žalovanej 2/ A. W. zamietol (výrok VII.) a vyslovil, že priznáva žalobkyňi 1/, žalobcovi 2/, žalobcom 3/ až 9/ voči žalovaným okrem žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok VIII.) a priznáva žalovanej 2/ voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Právne takéto svoje rozhodnutie odôvodnil vo veci samej § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už aj ďalších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“); § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka (v znení platnom od 01.01.1992, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 509/1991 Zb., ktorý novelizoval Občiansky zákonník). Vecne mal za to, že žalobcovia mali naliehavý právny záujem na požadovanom určení, lebo tu bol spor o vlastníctvo nehnuteľnosti zapísanej v katastri a stranám nechýbala ani vecná legitímácia (ako spoluvlastníkov sporných nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností a ako dedičov po poručiťoch). V prípade veci samej potom relevantné výsledky vykonaného dokazovania podporovali verziu žalobcov, podľa ktorej žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) súd prvej inštancie považoval za oprávnených držiteľov sporných nehnuteľností, ktorých so zreteľom na všetky okolnosti možno považovať za dobromyseľných, že im sporná nehnuteľnosť patrí (resp. patrila), a to titulom dedenia, keď nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spornej nehnuteľnosti bolo potvrdené v rozhodnutiach štátneho notárstva. Vlastnícke právo žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) bolo aj následne zapísané v súlade s týmito dedičskými rozhodnutiami na list vlastníctva č. XX., k. ú. Z. B. (čo je konštatované v odôvodnení rozhodnutia Katastrálneho úradu v Bratislave správa katastra W. č. X - XX/XXXX z 05. 05. 2011). Najneskôr sa žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) chopili držby dňa 29. 05. 1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá uplynula dňa 29. 05. 2005, kedy sa žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Žalobcovia sa prvýkrát oboznámili so skutočnosťami, ktoré mohli vyvolať pochybnosť o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, čím zanikla ich dobromyseľnosť, v roku 2011, keď sa žalobca Q. O. pri vybavovaní dokumentov súvisiacich s dedičským konaním po jeho matke F. O. dozvedel o tom, že na liste vlastníctva nie sú zapísaní ako vlastníci žalobcovia, k čomu však došlo šesť rokov po uplynutí vydržacej doby. Žalobcovia boli dlhodobo presvedčení o svojom domnelom vlastníckom práve nadobudnutom dedením a po uplynutí vydržacej doby v r. 2005 sa stali spoluvlastníkmi nehnuteľnosti.

1.2. K obrane žalovaných ohľadom ich dobrej vôle pri nadobudnutí vlastníckeho práva, či už kúpny

zmluvami alebo dedením, súd prvej inštancie konštatoval, že táto je neúčinná vzhľadom na skutočnosť, že vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva, keď vydržatelia neodvodzujú svoje vlastnícke právo od svojich predchodcov a nedopadá na nich uplatňovanie zásady "nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má) a tiež prípadné nadobudnutie vlastníctva tretími osobami, o čom vydržatelia nemali a nemohli mať pri zachovaní náležitej opatrnosti vedomosť, a vydržanie neovplyvňuje. Žalovaní založili svoju obranu na tvrdení, že sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti, pričom vlastníctvo odvodzovali od svojich právnych predchodcov, Q. O. staršieho, U. W., rod. O., X. O.. K prípadnému vydržaniu vlastníctva žalobcami, resp. ich právnymi predchodcami sa napriek vyslovenému uvedeniu vydržania ako titulu nadobudnutia vlastníctva žalobcami relevantne nevyjadrili, splnenie jednotlivých podmienok vydržania žalobcami nevyvrátili. Žalovaní síce tvrdili, že roľnícke družstvo uzavrelo nájomné zmluvy s oboma stranami (žalobcami aj žalovanými), ale nájomné zmluvy uzavreté so žalovanými nepredložili. Taktiež skutočnosť, že družstvo malo po zistení, že sporná nehnuteľnosť patrí žalovaným, žiadať nájomné od žalobcov naspäť, nepreukázali. Žalovaní poukázali na skutočnosť, že JRD vydalo náhradné pozemky obidvom stranám. Rozloha náhradného pozemku vydaného X. O. (13938 m²) však nekorešponduje s rozlohou sporného pozemku pripadajúcou na podiel, ktorý v čase vydania náhradného pozemku, vlastnil. Dňa 29. 05. 1995, v čase podpísania zápisnice o vydaní náhradných pozemkov a rozhodnutia pozemkového úradu v Galante bol X. O. vlastníkom spornej nehnuteľnosti v 3/9-nách, čo predstavuje 6287 m², avšak bol mu vydaný náhradný pozemok o výmere až 13989 m². Táto skutočnosť spochybňuje tvrdenie žalovaných, že aj žalovaným boli vydané náhradné pozemky za spornú nehnuteľnosť.

1.3. Prvoinštančný súd preto považoval za preukázané nadobudnutie vlastníctva spornej nehnuteľnosti žalobcami (resp. ich právnymi predchodcami) vydržaním, preto žalobe vyhovel. Žalobu zamietol voči žalovanej 2/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie.

1.4. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie vychádzal z § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, keď žalobcom a žalovanej 2/ priznal náhradu trov konania vzhľadom na plný úspech vo veci.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 30. mája 2024 sp. zn. 9Co/1/2023 na odvolanie žalovaných 1/, 3/, 4/, 5/, 7/, 10/ rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., IV., V., VI., VIII.) potvrdil a žalobcom 1/ až 9/ priznal voči žalovaným 1/, 3/ až 12/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Do odôvodnenia takéhoto svojho rozhodnutia nad rámec reprodukcií podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolania žalovaných a ďalších vyjadrení (replik aj duplík) strán pojal závery o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku a o skutkových zisteniach, vyhodnotení rozhodujúcich skutočností a právnom posúdení veci súdom prvej inštancie tak, že sa s týmito bolo namieste stotožniť.

2.1. Aj odvolací súd zastal názor, že vykonaným dokazovaním nebolo možné jednoznačne identifikovať osobu kupujúceho, teda určiť, či sa jednalo o Q. O. mladšieho alebo Q. O. staršieho, preto vzhľadom na závery o absencii nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k nehnuteľnosti dedením bolo potrebné preskúmať závery súdu prvej inštancie o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Z dokazovania bolo pritom preukázané, že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) boli oprávnení držiteľia spornej nehnuteľnosti, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti mohli byť a boli dobromyseľní, že im sporná nehnuteľnosť patrí (resp. patrila), a to titulom dedenia. Nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spornej nehnuteľnosti bolo potvrdené v rozhodnutiach štátneho notárstva v Galante č. D 73/70 zo dňa 24. 06. 1970 a č. D 1144/72 zo dňa 01. 12. 1972. Vlastnícke právo žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) bolo aj následne zapísané v súlade s týmito dedičskými rozhodnutiami na list vlastníctva č. XX, k .ú. Z. B.. Súd prvej inštancie však nesprávne uzavrel, že žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) sa chopili držby najneskôr dňa 29.05.1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá uplynula dňa 29. 05. 2005 a to z dôvodu, že v čase prejednávania dedičstva (1970 a 1972) žalobcovia (prípadne ich právni predchodcovia) nehnuteľnosť nevyužívali, keď vzhľadom na princípy fungovania socialistického režimu ju reálne užívalo Jednotné roľnícke družstvo. Po zmene režimu reálne spornú nehnuteľnosť užívalo Roľnícke a obchodné družstvo Z. B., a to na základe nájomných zmlúv. Podľa judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/5107/2014, 22Cdo/1824/2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/77/2009, 3Cdo/117/1994, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/277/2018) združením

pozemkov v JRD vlastník nestrácal ani vlastnícke právo (pozri aj § 24 ods. 1 zákona č. 49/1959 Zb.), ale ani postavenie držiteľa vecí, keďže (aj keď výrazne oklieštene) nakladal s pozemkom ako s vlastným. JRD vznikalo k združeným pozemkom len právo družstevného užívania, teda obsiahle zákonné právo pozemky užívať a požívať. JRD sa však stávalo len detentorom (majiteľom) pozemkov, ktoré ich malo v sprostredkovej držbe od ich držiteľa - vlastníka. Na tom nič nemení skutočnosť, že vzťah medzi JRD a držiteľom sa neuzatváral dobrovoľne, ale bol regulovaný vtedajšou právnou úpravou (ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných poľnohospodárskych družstvách, ako aj neskoršieho § 37 ods. 1 zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve). Samotným združením pozemkov do družstva nedošlo k prerušeniu behu vydržacej doby.

2.2. Odvolací súd následne ustálil, že Občiansky zákonník v znení platnom v čase vstupu žalobcov do držby nehnuteľností nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním vôbec neupravoval. Možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva takýmto spôsobom bola zavedená až novelou vykonanou zákonom č. 131/1982 Zb, účinnou od 1.4.1983. Rozsah subjektov vydržania bol však obmedzený (vydržanie bolo obmedzené na občanov) a rovnako bol obmedzený aj rozsah predmetov vydržania; nebolo možné vydržať vlastnícke právo najmä k nehnuteľnostiam a pozemkom. Do plynutia vydržacej doby sa však mohla započítať doba držby právneho predchodcu, a to aj keď išlo o držbu vykonávanú pred 01. aprílom 1983, teda v čase, keď vydržanie nebolo možné, avšak k uplynutiu vydržacej doby mohlo dôjsť najskôr jeden rok po účinnosti zákona č. 131/1982 Zb. t. j. 01. 04. 1984 (§ 507a ods. 3 v znení do 31. decembra 1991, de lege lata § 865 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb., účinnou od 01. 01. 1992, boli tieto obmedzenia odstránené. V súvislosti s vydržaním vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam predmetná novela umožnila započítanie nepretržitej držby vykonávanej aj pred 01. januárom 1992, a to aj vtedy, ak ide o vydržanie vecí, ktorá nemohla byť predmetom vydržania pred týmto dňom (§ 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991) alebo išlo o osobu nespôsobilú vydržať vlastnícke právo (právnická osoba), pričom držbu nekvalifikovala odlišne v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Ak teda držiteľ pozemku (t.j. ten, kto s nehnuteľnosťou resp. s pozemkom nakladal ako s vlastným) spĺňal k 01. 01. 1992 podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov, a zároveň bol držiteľom oprávneným (t.j. bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí), nadobudol k tomuto dňu vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/271/2015).

2.3. Podľa odvolacieho súdu potom vzhľadom na možnosť započítania vydržacej doby žalobkyňa 1/, žalobca 3/, žalobca 4/ (žalobcovia 3/ a 4/ ako právni nástupcovia po X. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX) a právni predchodcovia žalobcov Q. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, D. Q., rod. O. nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, Q. Q., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX ku dňu 01. januára 1992 spĺňali podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov (v danom prípade išlo o držbu trvajúcu od roku 1973 t. j. 18 rokov). Zároveň boli po túto dobu držiteľmi oprávneným (t. j. boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí), keďže vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v uvedenej dobe 18 rokov (od 04. 01. 1973 až do 01. 01. 1992) došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti a tým aj oprávnenej držby. Oprávnenosť užívania nehnuteľnosti pritom nebola do tohto dátumu nikým spochybnovaná. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje so súdom prvej inštancie, že žalovaní sa počas konania na súde prvej inštancie k prípadnému vydržaniu vlastníctva žalobcami, resp. ich právnymi predchodcami (napriek vyslovenému uvedeniu vydržania ako titulu nadobudnutia vlastníctva žalobcami) relevantne nevyjadrili, splnenie jednotlivých podmienok vydržania žalobcami nevyvrátili a to ani potom, čo sa na nich presunulo dôkazné bremeno. Mali právo preukazovať svoje tvrdenia a tým vylúčiť tvrdenie žalobcov o ich spoluvlastníctve k spornej nehnuteľnosti a z akého právneho titulu. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky vydržania vlastníckeho práva žalobcov k spornej nehnuteľnosti podľa § 134 Občianskeho zákonníka.

2.4. Ak sa aj žalovaní v odvolaní bránili namietaním dobromyseľnosti žalobcov vzhľadom na skutočnosť, že najneskôr dňa 03. 12. 1993 boli v katastri nehnuteľností na LV č. XXX pre k. ú. Z. B. zapísaní ako vlastníci pozemku registra „E“ parc. č. XXX/X ako vlastníci ich právni predchodcovia, čím deklarovali voči každému právo vlastníctva, pričom v tomto prípade sa žalobcovia domáhajú vydržania vlastníckeho práva „contra tabulas“, (proti zápisu v katastri nehnuteľností), čo znamená, že ak bol vlastníč

nehnutelnosti zapísaný v katastri nehnuteľností na základe riadneho právneho titulu, akákoľvek držba vlastníckej nehnuteľnosti bez jeho vôle v podstate vylučuje dobromyseľnosť takej držby a preto s ohľadom na verejnosť a materiálnu publicitu katastra nehnuteľností im najneskôr od 03. 12. 1993 objektívne museli vzniknúť pochybnosti, že užívajú cudziu nehnuteľnosť, odvolací súd danú argumentáciu neprijal. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom na okamih nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov resp. ich právnych predchodcov k spornej nehnuteľnosti vydržaním dňom 01. 01. 1992 sú tieto námietky spochybňujúc dobromyseľnosť žalovaných od roku 1993 bez právneho významu. Preto ak súd prvej inštancie žalobe žalobcov vyhovel a určil ich vlastnícke právo titulom vydržania rozhodol vo výroku vecne správne a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach potvrdil.

2.5. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/, 3/, 4/, 5/, 7/, 10/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f) CSP. K vade podľa § 420 písm. f) CSP uviedli, že odvolací súd svojim prekvapivým právnym posúdením veci dospel k záveru, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti sa mali stať žalobcovia vydržaním dňom 01. 01. 1992 (a nie až 29. 05. 2005 ako tvrdil prvoinštančný súd), a potom sa súd už vôbec nevysporiadal s ich námietkami vzťahujúcim sa k časovému úseku po 01. 01. 1992 do 11. 01. 2022 (vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd tiež nevyhodnotil vo vzťahu k otázke dobromyseľnosti žalobcov námietky z odvolania týkajúce sa identifikácie skutočného vlastníka spornej nehnuteľnosti (čo spochybňuje zaradenie spornej nehnuteľnosti do pozostalostného majetku právneho predchodcu žalobcov), ako aj vyplatenie sumy 1.000 Kčs ich právnou predchodkyňou právnemu predchodcovi žalobcov ako výplatok za zdedenie spornej nehnuteľnosti. Uvedené skutočnosti vylučujú dobromyseľnosť žalobcov ako jednu z podmienok vydržania. Pokiaľ by právny predchodcovia žalobcov postupovali s náležitou opatrnosťou, pri zostavovaní zoznamu majetku patriaceho do dedičstva po Q. O. mladšom uvedené skutočnosti mohli a mali zistiť. Záver súdu o údajnej dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcov nemá oporu v dôkaznom stave a je zjavne arbitrárny. Na základe uvedených skutočností navrhli, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcom priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalobcovia 2/, 5/ a 8/ sa prostredníctvom právneho zástupu k dovolaniu vyjadrili v tom smere, že žalovaní výlučne len nesúhlasia so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie), s ktorými sa nestotožňujú. Žalovaní nesprávne skutkové zistenia neuplatnili v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a ak žalovaní nenapádali nesprávne skutkové zistenia v odvolaní (teda tieto nevytýkali rozsudku súdu prvej inštancie) ani nenavrhovali ďalšie dokazovanie, je neprípustné, aby ich vytýkali v dovolaní. Na druhej strane, žalovaní síce uplatnili ako odvolací dôvod v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie, ale toto už neuplatnili v dovolaní. Žalovaní totiž dovolanie nepodali podľa § 421 CPSP, ale len podľa § 420 CSP. Z uvedeného je zreteľné, že procesný postup žalovaných v ich odvolaní i dovolaní je nesúrodý a zmätocný a len na tomto prvotnom všeobecnom základe (nemožnosti domáhať sa dovolaním revízie skutkového stavu a ani právneho posúdenia /ak nebolo v dovolaní uplatnené ako dovolací dôvod/) tak možno uviesť, že (už len z tohto pohľadu) dovolanie žalovaných nespĺňa podmienky jeho procesnej prípustnosti a je ho potrebné odmietnuť. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalovaných o tom, že súd sa nevysporiadal s námietkami žalovaných ohľadom vydržania vzťahujúcimi sa k časovému úseku po 01. 01. 1992 do 11. 01. 2022, toto je znova skutková otázka, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť. Navyiac, odvolací súd v bode 20. napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že ďalšími námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez predloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie.

5. V priebehu dovolacieho konania v tejto veci (18. októbra 2025) žalobkyňa 1/ zomrela. Z oznámenia JUDr. Zuzany Fartelovej, notárky ako súdnej komisárky so sídlom v Senci, Mierové námestie č.15, poverenej príslušným súdom na konanie o dedičstve po zomrelej poručiiteľke žalobkyne 1/, vedenom pod

sp. zn. sp. zn. Dnot 214/2025 vyplýva okruh jej dedičov nasledovne:

6. Podľa § 438 ods. 1 CSP pre konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

8. Podľa § 63 ods. 1 a 2 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

9. V zmysle uvedeného preto najvyšší súd rozhodol o pokračovaní v dovolacom konaní s dedičkou zomrelej žalobkyne I/, ktorá stranou tohto sporu dosiaľ nebola (žalobcovia 4/, 2/, 9/, 8/, 5/, 6/ a 7 ako dedičia zomrelej žalobkyne stranami sporu už sú), a to s F. V., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX/X, W..

10. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, zastúpenív súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je podľa § 420 písm. f/ CSP je prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

11. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. V danom prípade dovolatelia uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva; o takýto prípad išlo aj v posudzovanej veci.

14. Dovolatelia v podanom dovolaní namietali predovšetkým prekvapivosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorý súd uzavrel, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti sa mali stať žalobcovia vydržaním dňom 01. 01. 1992 a nie až 29. 05. 2005 ako tvrdil prvoinštančný súd, a potom sa súd už

vôbec nevysporiadal s ich námietkami vzťahujúcim sa k časovému úseku po 01. 01. 1992 do 11. 01. 2022 (vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie).

15. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

16. Použitie tohto ustanovenia odvolacím súdom znamená, že nárok treba posúdiť alebo podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (iného paragrafu alebo iného odseku). Právnym predpisom (alebo aj zákonným ustanovením), ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý, je právny predpis (zákonné ustanovenie), o ktorý výklad a použitie nežiadala v priebehu konania žiadna zo sporových strán. Druhou zákonnou podmienkou, ktorá musí byť splnená súčasne je, že toto iné zákoné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, ak odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. je toho názoru, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom (§ 384 CSP) treba subsumovať pod určitú právnu normu alebo súbor právnych noriem. Za týchto podmienok môže odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť alebo zmeniť. (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1271 s.)

17. Účelom ustanovenia § 382 CSP je predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, ak proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

18. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania žalobcu, teda pri riešení otázky, či mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, vzal na zreteľ predovšetkým odlišné právne závery vyjadrené v odôvodneniach rozhodnutí nižších súdov.

19. Súd prvej inštancie rozhodol v prospech žalobcov z dôvodu, že ich považoval za oprávnených držiteľov sporných nehnuteľností, ktorých so zreteľom na všetky okolnosti považoval za dobromyseľných, že im sporná nehnuteľnosť patrí (resp. patrila) titulom dedenia, keď nadobudnutie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spornej nehnuteľnosti bolo potvrdené v rozhodnutiach štátneho notárstva. Vlastnícke právo žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) bolo aj následne zapísané v súlade s týmito dedičskými rozhodnutiami na list vlastníctva č. XX, k. ú. Z.. Najneskôr sa tak žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) chopili držby dňa 29. 05. 1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá uplynula dňa 29. 05. 2005, kedy sa žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Žalobcovia sa prvýkrát oboznámili so skutočnosťami, ktoré mohli vyvolať pochybnosť o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, čím zanikla ich dobromyseľnosť až v roku 2011, keď sa žalobca Q. O. pri vybavovaní dokumentov súvisiacich s dedičským konaním po jeho matke F. O. dozvedel o tom, že na liste vlastníctva nie sú zapísaní ako vlastníci žalobcovia, čo však bolo až šesť rokov po uplynutí vydržacej doby. Žalobcovia boli preto dlhodobo presvedčení o svojom domnelom vlastníckom práve nadobudnutom dedením a po uplynutí vydržacej doby v r. 2005 sa stali spoluvlastníkmi nehnuteľnosti. (bod 1.1.)

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prospech žalobcov napadli odvolaním žalovaní 1/, 3/, 4/, 5/, 7/, 10/ ako strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané. Súd prvej inštancie rozhodnutím založeným na tom, že podmienky vydržania spornej nehnuteľnosti žalobcami boli splnené dňa 29. 05. 2005, kedy sa žalobcovia stali spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, vytvoril procesnú situáciu, v ktorej žalovaní sa nemali dôvod v odvolaní vyjadrovať k novej aplikácii dobových

ustanovení Občianskeho zákonníka aplikovaných na vec odvolacím súdom (pozri predovšetkým bod 16.3. napadnutého rozsudku) s výsledkom ustálenia, že i keď chopenia sa držby spornej nehnuteľnosti žalobcami, resp. ich predchodcami malo dôjsť najneskôr dňa 29.05.1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá podľa prvoinštančného súdu uplynula dňa 29. 05. 2005, a to z dôvodu, že v čase prejednávania dedičstva (1970 a 1972) žalobcovia (prípadne ich právni predchodcovia) nehnuteľnosť nevyužívali, keď vzhľadom na princípy fungovania socialistického režimu ju reálne užívalo Jednotné roľnícke družstvo, po zmene režimu reálne spornú nehnuteľnosť užívalo Roľnícke a obchodné družstvo Z. B., a to na základe nájomných zmlúv, žalobcovia, resp. ich právny predchodcovia už ku dňu 01. januára 1992 spĺňali podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov (v danom prípade išlo o držbu trvajúcu od roku 1973 t. j. 18 rokov) a nehnuteľnosť vydržali práve k uvedenému dátumu. Odvolací súd pritom vychádzal z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/5107/2014, 22Cdo/1824/2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/77/2009, 3Cdo/117/1994, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/277/2018), pričom konštatoval, že združením pozemkov v JRD vlastník nestrácal ani vlastnícke právo (pozri aj § 24 ods. 1 zákona č. 49/1959 Zb.), ale ani postavenie držiteľa veci, keďže (aj keď výrazne oklieštene) nakladal s pozemkom ako s vlastným. JRD vznikalo k združeným pozemkom len právo družstevného užívania, teda obsiahle zákonné právo pozemky užívať a požívať. JRD sa však stávalo len detentorom (majiteľom) pozemkov, ktoré ich malo v sprostredkovanej držbe od ich držiteľa - vlastníka. Na tom nič nemení skutočnosť, že vzťah medzi JRD a držiteľom sa neuzatváral dobrovoľne, ale bol regulovaný vtedajšou právnou úpravou (ustanovenia § 24 ods. 2 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných poľnohospodárskych družstvách, ako aj neskoršieho § 37 ods. 1 zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve). Samotným združením pozemkov do družstva ale nedošlo k prerušeniu behu vydržacej doby. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom na možnosť započítania vydržacej doby žalobkyňa 1/, žalobca 3/, žalobca 4/ (žalobcovia 3/ a 4/ ako právni nástupcovia po X. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX) a právni predchodcovia žalobcov Q. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, D. Q., rod. O. nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, Q. Q., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX spĺňali podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov už ku dňu 01. januára 1992.

21. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu potom vyplýva, že rozhodnutiu o veci predchádzalo jej posúdenie cez zmenu právneho základu (bod 2.2 - použitie dobových ustanovení Občianskeho zákonníka) a v súvislosti s toto zmenou čiastočne i z iných než súdom prvej inštancie na vec aplikovaných zákonných ustanovení (§ 24 ods. 2 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných poľnohospodárskych družstvách, ako i neskorší § 37 ods. 1 zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve - upravujúce vzťah medzi JRD a držiteľom pozemku). Preto tvrdenie odvolacieho súdu, že vec posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka použitých aj súdom prvej inštancie pri doterajšom rozhodovaní, preto nebol potrebný postup v zmysle § 382 CSP, nie je namieste.

22. „Prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu, nečakane založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie nepredvídateľne založené na iných dôvodoch, než na ktorých založil rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať nesprávnosť právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011).

23. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky definoval, že prekvapivosť rozhodnutia môže spočívať v aplikácii právnej normy, ktorá dosiaľ v konaní nebola použitá sporovými stranami ani súdom, alebo v zmene právneho názoru súdu vyvolanej dôkazom vykonaným alebo skutočnosťou zistenou až v odvolacom konaní, ku ktorým sa účastník nemal možnosť vyjadriť (III. ÚS 52/2019).

24. Z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie predstavuje záver odvolacieho súdu, podľa

ktorého, i keď k chopeniu sa držby spornej nehnuteľnosti žalobcami, resp. ich predchodcami malo dôjsť najneskôr dňa 29. 05. 1995, kedy začala plynúť 10-ročná vydržacia doba, ktorá podľa prvoinštančného súdu uplynula dňa 29. 05. 2005, a to z dôvodu, že v čase prejednávania dedičstva (1970 a 1972) žalobcovia (prípadne ich právni predchodcovia) nehnuteľnosť nevyužívali, keď vzhľadom na princípy fungovania socialistického režimu ju reálne užívalo Jednotné roľnícke družstvo, po zmene režimu reálne spornú nehnuteľnosť užívalo Roľnícke a obchodné družstvo Z. B., a to na základe nájomných zmlúv, žalobcovia, resp. ich právny predchodcovia už ku dňu 01. januára 1992 spĺňali podmienku nepretržitej držby trvajúcej po dobu desať rokov (v danom prípade išlo o držbu trvajúcu od roku 1973 t. j. 18 rokov) a nehnuteľnosť vydržali práve k uvedenému dátumu, záver v konaní dovtedy nevyjadrený, ku ktorému sa žalovaní nemali možnosť efektívne vyjadriť. Tým, že odvolací súd rozhodnutie „nečakane“ založil na tomto závere, odňal žalovaným faktickú možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru súdu a vyjadriť sa k nemu. S týmto záverom, vyplývajúcim z hodnotenia okamihu splnenia zákonných podmienok vydržania sporných nehnuteľností, ako originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva, neboli žalovaní do rozhodnutia odvolacieho súdu konfrontovaní, a teda nemali dôvod sa k nemu vyjadrovať, čo dôvodne v dovolaní namietali.

25. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2011 konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania podľa ustanovenia § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), odo dňa účinnosti Civilného sporového poriadku § 382 CSP, aby sa vyjadrili k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP.

26. Ak odvolací súd bez splnenia osobitného druhu tzv. mandukačnej povinnosti založil rozhodnutie na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie, došlo takýmto nesprávnym postupom k porušeniu práva na spravodlivý proces a znemožneniu práva procesnej strany, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

27. I keď dovolanie podali len niektorí žalovaní, v konaní o určenie vlastníckeho práva, ktoré má svedčiť viacerým spoluvlastníkom, je jeho predmetom vždy celá vec a vyriešenie všetkých právnych vzťahov k tejto veci. Stranami sporu o určenie vlastníckeho práva k veci musia byť všetci spoluvlastníci, lebo právoplatný výrok súdu zaväzuje len strany sporu (§ 228 CSP). Ide o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo (§ 78 CSP) všetkých spoluvlastníkov. Nerozlučné spoločenstvo v konaní je také procesné spoločenstvo, kde úkony jedného subjektu spoločenstva v zásade zaväzujú každý ďalší subjekt, ktorý je členom procesného spoločenstva. Možno konštatovať, že o nerozlučné spoločenstvo ide len vtedy, ak povaha predmetu sporu neumožňuje, aby ten bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému zo spoločníkov. Preto ak aj podali dovolanie len niektorí žalovaní, rozhodnutie o ňom sa vzťahuje aj na tých, ktorí dovolanie nepodali.

28. Vzhľadom na dovolateľmi dôvodne vytýkané vady znátočnosti a tým dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil vo vzťahu ku všetkým žalovaným (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude opätovne sa zaoberať vecou po poskytnutí priestoru stranám sporu na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neboli použité a náležite vysvetliť, prečo použil na posúdenie daného právneho vzťahu konkrétne ustanovenia Občianskeho zákonníka, prípadne i ustanovenia iných právnych predpisov a s prihliadnutím na námietky žalovaných prednesených v dovolaní v danej súvislosti, tiež sa s nimi vysporiadať v nadväznosti aj na prípadné rozhodnutiami vyšších súdnych autorít predstavujúcimi ustálenú rozhodovaciu prax (R 71/2018) upravujúcimi danú problematiku.

29. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods.

3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.